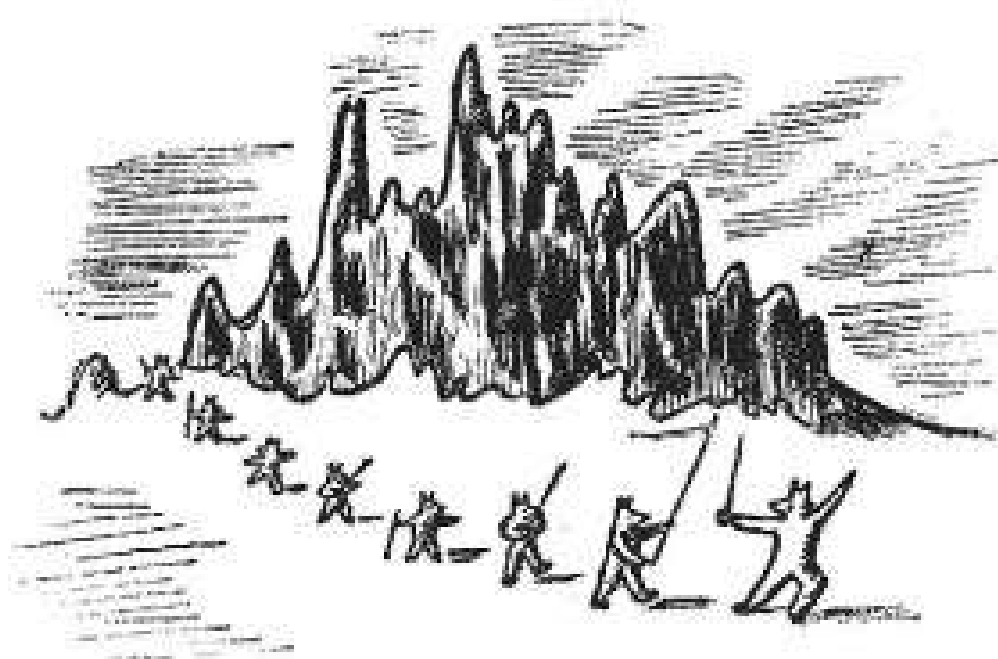

DINO BUZZATI

Vestita invazie a urșilor în Sicilia

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din limba italiană de Corina Anton

POLIROM
2019

Atunci, corbii negri care stăteau de pază dădeau fuga în camera căpcăunului, îl trezeau lovindu-l cu ciocul, căpcăunul Troll deschidea o ușiță de la cușca în care stătea Cumplitul Motan, acesta scotea o labă și-l făcea harceaparcea pe străin. La sfârșit, Troll își alegea cu grijă carnea cea mai fragedă și mai succulentă, iar resturile i le arunca Motanului.

Așadar, căpcăunul dormea. Abia terminase de înfulecat un băiețel gustos pe nume Beppino Malinverni, elev într-a treia, care în dimineața aceea chiulise de la școală.

Dar un corb intră iute pe fereastră, zbură la patul căpcăunului și cu mare râvnă se apucă să-i ciocănească nasul.

— Ce faci, lighioană ce ești? mormăi Troll fără să-și deschidă nici măcar un ochi.

— Ai un oaspete, stăpâne, ai un oaspete, cărăi corbul.

— Ei, drăcie! Nu pot dormi și eu liniștit o dată! ocări căpcăunul dându-se jos din pat.

Și pe cine văzu apropiindu-se de castel pe drumul tăiat în stâncă? Trecători, copii, vânători, trufandale? Nici vorbă. Îl văzu pe profesorul De Ambrosiis, care urca obosit peste poate.

— Hei! Prăpăditule! strigă căpcăunul, care îl cunoștea de mulți ani. Ce vânt te aduce?

— Școală, Troll, zise vrăjitorul de sub fereastră. Vin urșii!

— Bun, bun, răspunse căpcăunul. E foarte bună carnea de urs. Un piculeț cam tare, ce-i drept, dar bună la gust. Câți urși? Vreo doi?

— Da' de unde, se hlizi vrăjitorul. Ceva mai mulți.

— Vreo zece? Motanul meu o să mănânce pe săturate!

— Și mai mulți! și De Ambrosiis, lucru rar pentru el, se strica de râs. O să vezi ce de musafiri o să ai!

— Da' vorbește odată, vrăjitor afurisit ce ești! urlă căp-căunul atât de tare, încât munții se cutremurară. Hai, spune: câți sunt?

— Un batalion, dacă vrei să știi. Să tot fie vreo două sau trei sute. Și vin să-ți facă o vizită.

— La naiba! exclamă Troll, în sfârșit impresionat. Ce ne facem?

— Dă-i și tu drumul Motanului! Deschide-i cușca. O să rezolve el treaba.

Să-i dea drumul Cumplitului Motan? Și dacă pe urmă pleca încotro vedea cu ochii? Însă era o idee excelentă.

Și nici nu era vreme de pierdut. Jos, în fundul văii, unde drumul începea să urce pe coasta muntelui, se vedea deja înaintând un lung șir de punctișoare negre, un șir nesfârșit.

Troll coborî în curte și deschise cușca.

Era o zi superbă. Gâfâind nișel, urșii urcau cu avânt, când iată că razele soarelui păliră, de parcă s-ar fi pornit din senin o furtună.

Urșii își ridicară privirea.

Dumnezeule mare! Nu era întunecimea furtunii, ci umbra Cumplitului Motan, care năvălea în jos de pe stânci.

EXPLICAȚIE: În întunecata trecătoare din munții Pelori, urșii sunt asaltați de Cumplitul Motan bisetat de sânge. Urși fug, urși trag, încercând zadarnic să se apere, unii se ascund, unii se aruncă în prăpastie, ca să nu servească drept hrană legendarului monstru.

Berze, tăuni,
lilieci, vulpoi,
țânțari, sticleți,
pureci, păuni,
melci, ghionoi,
paingi, mistreți:
e hămesit
Motanul Cumplit!

Ioani, Constantini, Bogdani, Evariști,
duci și argați, copilași, artiști,
Ștefani, Augustini, Cezari, Teodori,
marchizi și slujbași, notari, negustori:
e hămesit Motanul Cumplit!

Sânge, hecatombă,
urlete, scandal,
bubuit de bombă,
măcel colosal:
e fericit
Motanul Cumplit!

Urșii nu mai văzuseră așa ceva. Atunci, unii strigă după ajutor. Unii o iau la goană. Unii încearcă să se facă mici, ascunzându-se în crăpăturile stâncii, unii trag, încercând zadarnic să se apere, unii se aruncă de-a dreptul în prăpastie, ca să nu fie mâncați de legendarul monstru.

Unul singur nu-și pierde capul. Este un urs dintr-o familie modestă, pe nume Șoimu, pe care până atunci cei mai mulți îl socoteau un pic greu de cap, poate pentru că e cam

tare de urechi. Dar de data asta n-are nevoie să audă. Când îl vede pe Cumplitul Motan măcelărindu-i pe tovarășii lui, Șoimu scoate dintr-un sac o bombă dintr-acelea capturate de la Marele Duce și, ținând-o strâns în labe, aleargă drept în gura monstrului.

— Șoimule, ești nebun, ce faci? strigă cineva.

Dar el aleargă fără șovăire la moarte.

Motanul nici nu mai trebuie să-l sfâșie cu ghearele. Se pomenește cu el sub bot și-l înghite lacom cu blană cu tot. Șoimu se rostogolește în pântecul monstrului. Când ajunge jos, aprinde fitilul.

Un fulger orbitor, un uriaș nor negru, un miorlăit care-ți îngheață sângele-n vine. Timp de o clipă nu se înțelege ce s-a întâmplat. Apoi vântul risipește fumul și urșii încep să danseze ca nebunii și să intoneze cântece vesele.

Motanul zace mort pe fundul prăpastiei cu burta sfărtecătă. Și un pic mai încolo, părțit din cap până-n picioare și zdrelit, viteazul urs Șoimu, care s-a jertfit pentru tovarășii săi. Explozia l-a azvârlit afară din burta Cumplitului Motan și, din fericire, s-a prăbușit într-o băltoacă mare, care i-a amortizat căderea și a stins focul care îi ardea blana. Se ridică singur și reușește să meargă! Ura!

Însă acum se aude un urs strigând: „Toni, dragul meu! Unde ești?”. Este regele Leonte care se repede în castel, nădăjduind să-l găsească pe fiul său. Intră în curtea interioară, rătăcește din sală în sală. Nu mai e nimeni acolo. Căpcăunul și vrăjitorul au fugit în munți. Nici picior de ursuleț. Peste tot e pustiu și tăcere.

Vai, câtă trudă fără rost, ce de urși morți zadarnic, mai bine nu și-ar mai fi făcut atâtea iluzii!